

Anlamak Ve Anlaşılmak Adına

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Eylül 2021

Renklerin müşkülünde, meşgule verdiğim günün de yansıması iken gecede ansızın doğan şiir ve şimdi nidalarımı uyuttum örtüp de üstünü göğsüme serilen ferahlık bilmezler de içine düştüğüm yangını. Gözüm her seğirdiğinde ve boğazıma takılı hıçkırık ve gün ölüp de geceye döndüğünde ve işte vuku bulacak sessizlik.

Ölüer saklı çevremde kimisi yabani kimisi zebani ve insan dediğim nicesi öyle ki her ezanda hatmettiğim aynı dua sırf Rabbimin duyduğu ve selamın bile kirletildiği, alaya alındığı bir dünya belli ki yaşadığım şehir ve muhit almamış nasibini insanlıktan.

Men ettim ben gölgeleri.

Merhametlilerin en merhametlisine de sorarken gün ve gece ve işte payıma düşen hüznün ve huzur ve ilham bir de büyüyen coşkun ve daha da yazacağım yüzlerce ferman.

İstikametim belli: anamdan atamdan öğrendiğim.

Hurafelerse doğru ne de olsa başkasının acısıyla beslenirmiş kimi insan.

İnsan olduğuma hamt ederken insanlığımla alay edenler ve ben sığındıkça Rabbime, Allah'a şirk koşan bre gafiller.

Hüzün çeşmem ç/ağlasa ne ki? Mademki sadece güzel Rabbim sever hüznü kalpleri ve ben her başladığımda aynı hikâyeye ve hamt etsem de şükürüme de sahip çıksam ve işte sahip çıkan da sadece O iken benliğime yaşlarımından örüyorum ben satırları ve yasımla büyüyorum ve yasıma dahi şükrediyorum daha beterinden korusun diye güzel Mevla'm.

Gidenler var bu şehirden.

Gidenler var içimdeki cennetten.

Kovanlar var beni dünyadan.

Ama çağırın biri var illa ki ve recim edilen sözcükler ve resmettiğim binlerce duygu ve işte büyüyen bir ateş içimde sönmek bilmeyen ve coşkunla yaşar ve yazarken hüznüme dahi müteşekkirim ki ardından gelecek bir selam bir kelam ve müjdeli haberlerin de esintisine vakıf iken içimdeki bitimsiz rüzgâr ve yaşadığım kadar seveceğim illa ki.

Basit bir söylem olamaz sevgi ve de yazdıklarım çünkü yaşadığım ve yaşadığım ve yeşerdiğim kadar da insanlığıma ve kulluğuma damga vuruyorum ve çelimsiz olsa da ayaklarım bazen gerisin geri gitsem de hezeyan yüklü varlıklarından insanların, daha da uzağına gidiyorum yeryüzündeki cehennem bile bana sevdiren iken umudum ve inancım.

Ne ararsan var etrafımda:

Kimi insan gölge misali karanlıkla sevişen kimi insan umut diye çıktığım yolda gıybetle sözleşen hatta üçüncü cinsler saklı çevremde çehremdeki şaşkınlık ve iman gücüm bir de içinde yandığımdan da büyüktür içine düştüğüm İlahi Aşkın ateşi.

Neye mi namzet bunca insan?

Bana ne.

Rüştünü ispatladım bir kez ben sevginin ve işte yürüdüğüm istikamette andığım kadar sevgiyi buldum nihayetinde kendimi ve İlahi Ateşte nükseden her kıvılcım benim hayatımdaki acıların kora dönüşmüş hali ile tutunduğum tek dal iken itikadım elbet kavuşacağım da gerçek cennete.

Mutlu olsam ne ki bunca insan ağlarken ve çocuklar ölürken...

Mutluluğun da fermanını yazıyorum üstelik ben her kalemle bulduğumda ve git gide yükselen çitasında aşkın ve rahmetin beşeri özelliklerimden sıyrılıyor ve çıkıyorum huzuruna Rabbimin ve de her dua vaktim aslında her anda O'nu andığım aklımdan yüreğimden eksik etmediğim ve işte kalp gözümle yaşadığım, yazdığım en çok da yalnızlıkla cezalandırırsa da insanlar tüm kâinatı içime aldığım ve de sevebildiğim ötesinde katbekat yükseldiğim ve nükseden İlahi Sırdaşım.

Hep ses veren.

Hep kulak veren.

Her acımda paylaştığım acımın da devası iken.

Allah rızası için sevmenin ne olduğunu bana öğreten ve çocuk yaşımdan beri kucaklayabilirken hayatı ve herkesi bir dünya dolusu insan kolaylıkla basit bir sevgiyi yüreğine sokamazken.

Dünye kalanlar gitmiyor ve yenileri ekleniyor aslında benim benden gitmeyen ve benim beni sorgulayan çünkü sevgiyi ve inancı küçümseyen insanlar yüzünden kendimi bir ömür sorgular oldum.

Acımla dalga geçenler ve yalnızlığımla ama onların dünyası bana göre değil ve ben ne kadar yakın dursam da beni çoktan kovmuşken kapılarından ama sonunda bana açılan Hakkın kapısı üstelik bilmeden kaç kere geçmişim ben o kapıdan.

Kolay da sanmasın hiç kimse yaşadığım hayatı.

O kadar da emin olmasın hiç kimse mutlu olup olmadığımıdan.

Bir ateş düşüyor ki içime ansızın ve işte başlayan gönül yangınım ve ben bir ömür pervasızca sevebilirken insanları bu yangın sonunda döndü İlahi Ateşe.

Varlığımla hiçliğimi tokuşturduğum ve hiçleştiğim kadar içselleşen duygularımdan inşa ettiğim şiirlerim ve yazılarımla ve işte günbegün büyüyen bir coşku ile yazıyor ve sevebiliyor olmanın da neticesidir aralıksız yazmaya gönül vermişken İlahi Sırdaşımla olan birlikteliğim.

Rengim beyaz ve mavi.

Seçeneğim olmasa da kabullendim ben bir kez bu hayatı.

Kabul görmesem de dünya denen coğrafyada kabul gördüğüm bir yer zaten hep asılı yüreğimde ve gök kubbede.

Bir kuş gibi sektiğim.

Bir kuş gibi çarpınan yüreğim.

Kuş kadar canım bile bana ait değilken.

Ama sevgimle ve inancım ile ben sonsuzluğu çoktan işaretlemişken.

Gidebilirim her an sizler de gidebilirsiniz ama gitmeden evvel daha yapacak çok şey var ve de yazacağım çok şey ve bir ömür azımsansa da varlığım ben çoktan rüştünü ispatlamışken hiçliğimin O'na kavuşacağım günün özlemi bir yana hayatta mutluluğun ve huzurun ne olduğunu da sonunda öğrendim ve sevginin de.

Anlamak ve anlaşılma adına...

Bozguna uğramak ne ki hele ki dünde defalarca dibe vurmuş biri iken?

Lakin sönmeyen bir ışığın da habercisidir saklı tuttuğum o üç mefhum:

İnanç ve sevgi ve umut...

Hiçbir şey görüldüğü kadar basit değil işte bir o kadar kimse de görüldüğünü yaşamıyor ve yaşatmıyor içinde ve benim mücadelem sadece yalansız ve riyasız bir hayat sürmek iken sonsuzluğun esintisinde ve ç/ağrısında içimde saklı bu bitimsiz bilinmezlik duygusu ile imzamı atıyorum hayata...

Hayat ve kader çoktan son sözü söylemişken, bir ipek böceğinin kelebeğe dönüşümüdür de yazdığım her yazı ve şiir ve işte İlahi Çağrıya ses ve kulak veren aciz varlığımla ve yaralı kalemimle bir nebze de olsa dokunmak adına yüreklerinize hele ki güzel ve iyi insanların varlığına duyduğum inanç ve arayışla ülkümü gerçek kılmak adına çocukluğumda beri tavaf ettiğim kâinattaki yolculuğum sayesinde bir ömür başım dik yaşamışken...